

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO

**GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT**

Priština, 19. aprila 2021. godine
Br.ref.:RK1752/21

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI144/19

Podnosilac

Tomislav Filipović

Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda Kosova, za pitanja koja se odnose na Kosovsku Agenciju za Privatizaciju, GSK-KPA-A-276/15 od 13. februara 2019. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija, i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Tomislav Filipović, sa stalnom adresom u Kuršumliji, Republika Srbija (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), koga zastupa advokat Jeton Osmani.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost presude Vrhovnog suda Republike Kosovo za pitanja koja se odnose na Kosovsku Agenciju za Privatizaciju (u daljem tekstu: Vrhovni sud) GSK-KPA-A-276-2015 od 13. februara 2019. godine u vezi sa odlukom [KPCC/D/A/267/2015] Komisije za Imovinske zahteve Kosova (u daljem tekstu: KIZK) u okviru Kosovske agencije za imovinu (u daljem tekstu: KAI) od 30. marta 2015. godine.
3. Podnosilac zahteva je osporenu presudu primio 13. maja 2019. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporene presude, kojom su navodno povređena prava zagarantovana članovima 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 46. [Zaštita imovine] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) i članom 1. (Zaštita imovine) Protokola br. 1 Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon), kao i pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 13. septembra 2019. godine, podnosilac je putem pošte dostavio zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 18. septembra 2019. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Nexhmija Rexhepija za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Arta Rama-Hajrizi (predsedavajuća), Bekim Sejdiu i Selvete Gërxhaliu-Krasniqi.
8. Dana 12. novembra 2019. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva. Istog dana, Sud je obavestio Vrhovni sud o registraciji zahteva i tražio od istog da dostavi povratnicu koja dokazuje kada je podnosilac zahteva primio osporenu presudu.
9. Dana 13. novembra 2019. godine, Vrhovni sud je dostavio traženi dokument.
10. Dana 25. marta 2021. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno je preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva

Pregled činjenica

11. Iz spisa predmeta proizilazi da podnosilac zahteva tvrdi da je vlasnik imovine pod br. 3086/7, koju je, prema njegovim rečima, stekao kupovinom.
12. Dana 6. juna 2007. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev KIZK-u, kojim je tražio da se potvrdi pravo svojine na katastarskoj parceli br. 3086/7, koja se nalazi u opštini Priština.
13. Dana 25. maja 2015. godine, KIZK je odlukom odbio žalbu podnosioca zahteva sa obrazloženjem da podnosilac zahteva nije uspeo da dokaže svoje pravo svojine i bilo koje drugo pravo na predmetnoj imovini. KIZK je, između ostalog, obrazložio da za podnosioca zahteva u katastru ne figuriše da je on nekada bio vlasnik predmetne imovine.
14. Dana 19. juna 2015. godine, podnosilac zahteva je protiv odluke KIZK-a izjavio žalbu Vrhovnom sudu, navodeći nepotpuno utvrđeno činjenično stanje i pogrešnu primenu materijalnog prava. Pored toga, podnosilac zahteva je naveo da u spisima predmeta postoje dokazi kojima je utvrđeno da je on jedini zakonski vlasnik predmetne imovine i da je istu izgubio usled okolnosti koje su vladale tokom 1998. i 1999. godine.
15. Dana 13. februara 2019. godine, Vrhovni sud je presudom GSK-KPA-A-276-2015), odbio žalbu kao neosnovanu. Vrhovni sud je utvrdio da je *“osporena odluka KKAI-a, [...] doneta potpunim i pravilnim utvrđivanjem činjeničnog stanja i po ovoj osnovi, materijalni i procesni zakon su primenjeni na potreban način, odlučujući odbijanjem zahteva zbog ne oslanjanja na relevantne i validne dokaze”*.

Navodi podnosioca zahteva

16. Sud podseća da podnosilac zahteva navodi da su mu presudom Vrhovnog suda povređena prava zagarantovana članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i članom 46. [Zaštita imovine] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) i članom 1. (Zaštita imovine) Protokola br. 1 EKLJP-a.
17. Podnosilac zahteva navodi da *“Vrhovni sud Kosova i Komisija za imovinske zahteva Kosova nisu utvrdili koliko je potrebno relevantne činjenice, odnosno istorijat parcele i ostale dokaze dostavljene od podnosioca zahteva u vezi sa parcelom koja je predmet ovog zahteva”*.
18. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda da proglasi presudu Vrhovnog suda ništavom.

Ocena prihvatljivosti zahteva

19. Sud prvo razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su propisani Ustavom i dalje precizirani u Zakonu i Poslovniku.
20. U tom smislu, Sud se poziva na član 113. Ustava, koji propisuje:

“7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

21. Sud se takođe poziva i na član 48. Zakona, koji predviđa:

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

22. Sud se poziva i na pravilo 39. Poslovnika, koje predviđa:

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.

23. Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi da su osporenim presudom povređeni član 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i član 46. [Zaštita imovine] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) i članom 1. (Zaštita imovine) Protokola br. 1 EKLJP-a.

24. Sud, na početku, primećuje da podnosilac u svom zahtevu nije pružio nijedan argument o tome na koji način ili kojim postupcima su ugrožena ili povređena njegova prava zagarantovana članovima 31. i 46. Ustava.

25. Takođe, Sud primećuje da je u pogledu izvođenja dokaza, Vrhovni sud opširno analizirao predložene dokaze i navode koje je izneo podnosilac zahteva. Shodno tome, Vrhovni sud je u datom obrazloženju istakao činjenicu da *“Izvršni sekretarijat KIZK-a je nalazio ex officio predmetnu parcelu u katastarskim podacima na Kosovu registrovane u ime treće strane od 1987. godine. U dodatnim naporima sekretarijata, od stranke koja je podnela zahtev traženo je da pruži dodatne dokaze da bi dokazao svoje pravo, ali isti nije uspeo da uradi tako nešto. Stoga, komisija oslanjajući se na dokaze ispred sebe, dolazi do zaključka da podnosilac zahteva nije uspeo da dokazuje svoje imovinsko pravo ili bilo kakvo drugo pravo za predmetnu imovinu, odmah, pre ili tokom konflikta od 1998-99. godina, stoga se zahtev mora odbiti”.* Na osnovu navedenog, Vrhovni sud je zaključio da je *“osporena odluka KIZK-a doneta uz potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje”*, i kao rezultat toga odbio zahtev podnosioca zahteva zbog toga što nije zasnovan na relevantnim i validnim dokazima.

26. S druge strane, Sud takođe primećuje da je Vrhovni sud ispitao i navod podnosioca zahteva da je imovina izgubljena usled događaja iz 1998-1999. godine. S tim u vezi, Sud se poziva i na relevantni deo presude Vrhovnog suda, u kom je navedeno:

“Vrhovni sud smatra da gore navedene činjenice dovode do zaključka da gubitak posedovanja nad predmetnom imovinom nije posledica oružanog sukoba koji se dogodio tokom 1998-99. godina, stoga tvrdnje žaliočeve strane i u ovom smeru kada se ističe da: nesumnjivo da je imao predmetnu imovinu u vlasništvu na zakonit način i ovo pravo je izgubio zbog okolnosti oružanog sukoba, odbijaju se kao ne stojeće, jer se ne

odobrava nijednim dokazom, da predmetnu imovinu je imao u posed i vlasništvo na zakonit način ili bilo kakvog drugog imovinskog prava na predmetnu imovinu, u vremenskom periodu, odmah, pre ili tokom konflikta 1998-99. godine”.

27. Na osnovu napred navedenog, Sud smatra da podnosilac zahteva nije objasnio kako i zašto su zaključkom da on “*nije dokazao*” svoje pravo svojine nad imovinom koja je iznet u osporenoj presudi, povređena njegova prava na pravično i nepristrasno suđenje i zaštitu imovine.
28. Sud dalje smatra da su postupci pred KIZK-om i Vrhovnim sudom bili pravilni i da su odluke bile potpuno obrazložene, objašnjavajući da podnosilac zahteva “*nije dokazao bilo koje imovinsko pravo na predmetnoj imovini*” (vidi predmet *Shub protiv Litvanije*, br. 17064/06, ESLJP, odluka od 30. juna 2009. godine).
29. Pored toga, podnosilac zahteva nije podneo nijedan *prima facie* dokaz, koji ukazuje na povredu njegovih ustavnih prava (vidi *Vanek protiv Republike Slovačke*, ESLJP, br. 53363/99, od 31. maja 2005. godine).
30. Naime, Sud primećuje da podnosilac zahteva nije izgradio svoju tvrdnju na ustavnim osnovama. Naprotiv, on je zasnovao svoju žalbu na “*pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju*”. Ovo spada u nadležnost redovnih sudova.
31. Sud je dosledno ponavljao da nije njegov zadatak da se bavi činjeničnim ili pravnim greškama koje su navodno počinili redovni sudovi (zakonitost), osim ukoliko su i u meri u kojoj su tim greškama mogla biti povređena prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). On sam ne može ocenjivati zakon koji je opredelio redovni sud da donese određenu umesto neke druge odluke. U suprotnom, Sud bi postupao kao sud “*četvrtog stepena*”, čime bi zanemario ograničenja koja su postavljena u njegovoj nadležnosti. U stvari, uloga je redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi, predmet ESLJP-a *García Ruiz protiv Španije*, Presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28, i vidi takođe, između ostalih, slučajeve SSuda: KI06/17, citirano iznad, stav 37; i KI122/16, citirano iznad, stav 57; i KI154/17 i 05/18, citirano iznad, stav 61).
32. Sud je dosledno držao ovaj stav zasnovano na sudskoj praksi ESLJP-a, koja jasno navodi da nije njegova uloga da preispituje zaključke redovnih sudova u pogledu činjeničnog stanja i primene materijalnog prava (vidi predmet ESLJP-a *Pronina protiv Rusije*, Presuda od 30. juna 2005. godine; i slučajeve Suda KI06/17, citirano iznad, stav 38; KI122/16, citiranop iznad, stav 57 i KI154/17 i 05/18, citirano iznad, stav 62).
33. Shodno tome, Sud smatra da činjenice koje je predočio podnosilac zahteva ne obrazlažu navodnu povredu ustavnih prava na koja se poziva podnosilac zahteva, kao i da on nije dovoljno dokazao svoju tvrdnju.
34. Kao rezime, zahtev je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i, samim tim, neprihvatljiv.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 20. Zakona i pravilom 39 (2) Poslovnika, dana 25. marta 2021. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Nexhmi Rexhepi

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi